MEHMET EMRE YILMAZ

SARMAŞIK

Kaybolmak,
varlığın kendini yeniden hatırlama yoludur.

İLK Kitap

tilki
kitap
yayınevi

SARMAŞIK

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
İşletme Koordinatörü: Fatih Can
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Merve Ökten

1.Basım, İstanbul, Kasım 2025
ISBN: 978-625-5779-31-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SARMAŞIK

Mehmet Emre Yılmaz

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM - GÖLGENİN İZİNDE 9
Murat'ın Sessizliği 11
Barış'ın Kayboluşu 15
Kenan'ın İlk Heyecanı.... 19
Murat'ın Kazası... 22
Sokakta Çöküş 25
Kenan'ın Borçları. 29
Kesişmeye Doğru 33

İKİNCİ BÖLÜM - YOL AYRIMI 37
Kapının Ardında 39
Barış'ın Gelişi 41
İlk Karşılaşma 43
Karanlığın İçinde 45
Çember 48
Kenan'ın Gecesi 50
İç Sorgu 52

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - UMUTLA ÇATLAYAN DUVARLAR 55
Murat'ın Çocukluğu 57
Barış'ın Annesi..... 59
Kenan'ın İlk Adımı..... 63
İlk Sohbet..... 67
Barış'ın İtirafı..... 70
Ortak Gökyüzü..... 73
Aynı Gökyüzü Altında..... 76

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - İKİ YARIM, BİR UMUT 79
Patlayan Sessizlik..... 81
Suskunluk Duvarı 84
Barış'ın Öfke Krizi..... 87
Kenan'ın Yeni Rutinleri 90
Murat'ın Kararı 94
Barış'ın Karanlıkla Hesabı..... 97
Sessiz Bağ 100

BEŞİNCİ BÖLÜM - KIRILMA NOKTASI.... 103
Doktorun Önerisi 105
Yeni Başlangıç..... 109
Yeni Kapı..... 113
Murat'ın Seansı..... 118
Barış'ın Seansı..... 122
İlk Yakınlık..... 127
Yeniden Filizlenen Yol..... 132

ALTINCI BÖLÜM - KÖK SALMAK 137
Yol Arkadaşlığı 139
İlk Adım 144
İlk Küçük Başarı. 150
Sözün Gücü... 154
Basına İlk Adım 158
Konferans Sahnesi.... 163
Sarmaşık'ın Büyümesi 167

YEDİNCİ BÖLÜM - FİLİZLER 171
Yeni Başlangıç 173
Ailelerle Hesaplaşma 178
Büyüyen Sarmaşık 182
İlk Büyük Proje... 187
Ulusal Konferans.... 192
Köklerden Dallara 197
Filizler 201

BİRİNCİ BÖLÜM
GÖLGENİN İZİNDE

MURAT'IN SESSİZLİĞİ

Murat otuz yaşına bastığında, aynada, gördüğü yüz artık ona yabancıydı.

Bir zamanlar sabahları tıraş olurken yüzüne serin su çarpar, aynadaki görüntüsüne gülümserdi. Ofise giderken elinde kahvesi, kulaklarında müzik, içinde "Her şey kontrolümde" hissi olurdu. Şimdi ise gözlerinin altındaki morluklar, sanki yılların değil, kendi ellerinin kazdığı kuyular gibiydi. "Ne ara bu kadar yoruldum?" diye fısıldadı. Cevap, sadece aynadaki buğuda beliren nefesiydi. Bir zamanlar düzenli taranmış saçları, ışıldayan bakışları ve gençliğin verdiği umut vardı. Şimdi o yüz, sanki bir gecede değil de, yılların acımasız elleriyle yavaş yavaş oyulmuş bir maskeye dönüşmüştü. İçinde taşıdığı o yorgunluk artık sadece ruhunda değil, yüzünün her çizgisindeydi. "Ben kimim?" diye sordu kendine. Ama karşısındaki adam susmayı tercih etti.

Her akşam aynı döngüye kapılıyordu. İşten çıkınca adımları otomatikleşmiş bir makine gibi köşe meyhaneye yöneliyordu. Masası belliydi; cam kenarında, loş ışığın altındaki köşe... Duvarlarda eski müşterilerin solgun fotoğrafları, bardak seslerine karışan boğuk bir radyo. Garson artık sipariş sormazdı. Sadece başını sallayıp aynı düzeni tekrarlardı:

Bir şişe rakı, birkaç meze, bir tabak zeytin, bir tabak sessizlik. Bu bile utancını büyütüyordu; çünkü bağımlılığı artık sadece kendisinin değil, başkalarının da ezberlediği bir alışkanlığa dönüşmüştü. Her yudumda kendine aynı bahaneyi tekrarlıyordu: "Bugün çok stresli geçti... Bir tek yudumla rahatlayacağım."

Ama o tek yudum hiçbir zaman tek yudumda kalmadı. Bardaklar doldu, boşaldı. Masanın üzerinde dizilen şişeler, sanki her biri kaybettiği bir günü temsil ediyordu.

Bir gece, camdan dışarı baktı. Sokakta yürüyen insanlara, el ele gezen çiftlere...

Onlardan biri olabilirdi. Ama artık aralarında yoktu. "Bir zamanlar onlardan biriydim" diye düşündü. "Şimdi yalnızca bir gölgesiyim."

O gece eve döndüğünde saat çoktan on biri geçmişti. Apartmanın koridoru sessizdi. Anahtarıyla uğraşırken metalin kapıya çarpan sesi bile içini ürpertti.

Kapıyı açtığında küçük kızını gördü; okul çantası hâlâ sırtındaydı, kanepeye kıvrılıp uyuyakalmıştı. Yanında oturan eşi gözlerini ona dikmişti. Sesi buz gibiydi:

— "Unuttun, değil mi?"

— "Neyi unuttum?" diye kekeledi Murat.

— "Bugün veli toplantısı vardı. Kızını okuldan sen alacaktın."

Sözler boğazında düğümlendi. Kızının okul çıkışında tek başına beklerken etrafına bakışını, diğer çocukların anne babalarıyla el ele yürüyüşünü hayal etti. Küçük kalbinin sessizce kırılışını hissetti. O anda eşinin gözlerinde ne öfke ne de kırgınlık vardı. Sadece derin bir tükenmişlik...Defalarca yaşanmış aynı sahnenin yorgunluğu.

Kadın sessizce ayağa kalktı, kızlarını kucağına aldı ve odalarına gitti. Murat, salonda tek başına kaldı. Saatin tik takları duvarlarda yankılandı. "Yine unuttum" dedi kendi kendine. "Yine söz verip yine unuttum." Kendini banyoya attı. Musluğu açtı, yüzünü soğuk suyla yıkadı. Aynaya baktığında karşısında duran adam, gençliğinin parlak gözlü Murat'ı değil; bitkin, donuk bakışlı bir yabancıydı.

Sakalları dağınık, dudak kenarında beyaz köpükler birikmişti. "Ben ne hâle geldim?" diye fısıldadı. Ama ertesi gün hiçbir şey değişmedi. Yine aynı meyhane, aynı masa, aynı yalan: "Sadece bugünlük..."

O "bugün" her gün tekrarlandı. Sabahları işe giderken ceketinin cebine sıkıştırdığı küçük şişe, artık kahvaltıdan daha vazgeçilmezdi.

Ofiste kimseyle göz göze gelmeden bilgisayarın başına oturur, öğle molasında dışarı çıkar, ara sokakta bir yudum alıp kendine yalan söylerdi: "Böyle daha iyi çalışırım."

Bir gün masasının çekmecesinde kızının çizdiği bir resim buldu. Bir ev çizilmişti.

Yanında bir anne, küçük bir çocuk... ama baba figürü yoktu. Resmin altına titrek bir yazıyla şu not düşülmüştü:

"Babam işte galiba." Murat'ın elleri titredi. "Galiba..." Kendi kızının bile emin olamadığı bir baba figürüydü artık.

O gece bardağını eline aldığında eli titredi. Kadeh dudaklarına yaklaşmadan masaya bıraktı. "Bugün içmeyeceğim" dedi kendine. Ama on dakika sonra yeniden doluydu bardağı. Bağımlılık böyle bir şeydi; mantığın sustuğu, iradenin kaybolduğu, vicdanın ise içkinin dumanında boğulduğu bir bataklık. O an aynaya bakarken zihninde eski bir sahne canlandı.

Henüz on altı yaşındaydı. Yaz akşamıydı; mahalledeki büyük çocuklarla birlikte sahil kenarına oturmuşlardı. İçlerinden biri gizlice bir şişe bira getirmişti.

Kahkahalar, gençliğin cüretkâr cesareti... Şişe elden ele dolaşırken sıra Murat'a geldi.

— "Bir yudumdan bir şey olmaz" demişti yanındaki.

Murat tereddüt etmişti ama kalabalığın içinde geri adım atmak istememişti. Dudaklarını şişeye değdirdi. Köpüklü sıvı boğazından kayarken içi yanmıştı. Ama arkadaşlarının gülüşleri arasında kendini güçlü hissetmişti. Sanki bir eşikten geçmiş, çocukluktan çıkıp "adam" olmuştu. O gün, "Bir yudumdan bir şey olmaz" cümlesi zihnine kazınmıştı. Yıllar sonra, meyhanedeki masasında aynı sözü farklı bir tonla tekrarladığını fark etmedi. Artık bu cümle, gençliğin masum cesaretinden değil, alışkanlığın kör edici esaretinden fısıldanıyordu.

Her yudum, biraz daha karanlık bir kuyuya inmek gibiydi. Ve Murat o kuyunun dibinde, kendi gölgesine bakarken bile kim olduğunu hatırlayamıyordu.

BARIŞ'IN KAYBOLUŞU

Üniversitenin ilk yılıydı.

Baharın serin ama umut dolu havası, hazırlık binasının taş merdivenlerine sinmişti.

Çimlerde oturan öğrenciler gitar çalıyor, kahkahalar kampüsün duvarlarına çarpıp yankılanıyordu.

Barış, sırtını duvara yaslamış, dizlerinin üzerine kitaplarını yığmış, etrafındaki kalabalığı izliyordu. Yeni bir şehir, yeni yüzler, yeni bir başlangıç... Ama içindeki sessiz tedirginlik, yabancılığın gölgesi gibi peşindeydi. Grubun içinde öne çıkan, kendini herkesten özgüvenli gösteren bir çocuk çantasından küçük, buruşturulmuş bir paket çıkardı.

Dudaklarının kenarında meydan okuyan bir gülümseme belirdi.

— "Denemek ister misin? dedi. Rahatlatır, kafandaki bütün stres uçar gider."

O anda, Barış'ın içinde iki ses çarpıştı. Biri korkuyordu: "Hayır, bulaşma. Bu, senin yolun değil." Diğeri fısıldıyordu: "Reddedersen dışlanırsın. Yalnız kalırsın." "Bir yudumdan, bir nefesten ne olur ki?" diye düşündü. Grup ona baktı. Herkes bekliyordu.

Bir çocuk omzuna vurdu:

— "Hadi Barış, bir kereden bir şey olmaz."

Bir diğeri güldü:

— "Korkak mısın yoksa?"

O küçücük cümle, gençliğin kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Barış'ın yüzüne kan yürüdü. "Korkak" damgasını yemek, onun için

ölmekten beter gibiydi. Parmakları titredi, paketi aldı. Küçük bir nefes çekti. Boğazı yandı, gözleri sulandı. Ama etraftaki kahkahalar, alkışlar, omzuna vurulan dostane eller... O an, Barış ilk kez ait hissediyordu. Oysa o nefes, onu kendine değil, karanlığa ait kılıyordu. Ve işte o an, farkında olmadan, kayboluş başlamıştı.

Aradan aylar geçti. Başta "Arada sırada" dediği o nefes, sınav haftalarında "sadece rahatlamak için" bahanesine dönüştü. Sonra yalnız gecelerde, sonra sıkıldığında... Ve bir gün, gerekçe bile kalmadı. Artık bu onun rutiniydi.

Bir gece, odasının karanlığında sırtüstü uzanmıştı. Tavana baktı, ellerini göğsünde birleştirdi. Zihni uyuşmuş, kalbi hızla çarpıyordu. Kendine fısıldadı: "Ben böyle çok daha güçlüyüm." Gözlerini kapattı, her şey sanki daha kolaylaşmış gibiydi. Ama sabah aynaya baktığında, gözaltları morarmış, yüzü solmuştu.

Dudaklarının kenarında kuruyan bir yara, uykusuz gecelerin iziydi. Bir an aynadaki yansımasına baktı ve içinden sessiz bir ses yükseldi: "Güçlü değilim... mahvoluyorum." Ama Barış o sesi susturmayı seçti. Çünkü gerçeklerle yüzleşmektense bir nefes daha almak çok daha kolaydı. Her nefes, bir parça daha kimliğini silip götürüyordu.

Bir sabah, dersine gittiğinde kimse onunla konuşmadı. Eskiden kahkahalarla dolu grubun yerinde sessizlik vardı. Bir arkadaşının mırıldandığını duydu:

— "Barış çok değişti."

Bir diğeri fısıldadı:

— "Artık aynı çocuk değil."

Haklıydılar. Eskiden derse geç kalmaktan korkan Barış, artık haftalarca okula uğramaz olmuştu. Telefonuna gelen aramaları reddediyor, mesajlara cevap vermiyordu.

Odası karanlıktı, perdesi kapalıydı. Masasının üzerindeki kitapların yerini boş sigara paketleri, kararmış bardaklar almıştı. Her geçen gün, dış dünyayla arasındaki bağ biraz daha kopuyordu. Artık sadece kendi gölgesiyle konuşuyordu.

Bir gece, cebinde kalan son parayı saydı. Elleri titriyordu. Ya bir şeyler yiyecekti... ya da bir torba alacaktı. Karar vermesi uzun sürmedi. Karnı sustu, arzusu konuştu. Yağmurlu bir akşamda, arka sokakların karanlığına karıştı. Kaldırımlar ıslaktı, tabelalar titriyordu. Bir köşede bekleyen satıcıya yaklaştı. Adam göz ucuyla baktı, hiçbir şey söylemeden elini uzattı. Paralar avuç değiştirdi. Ve Barış bir kez daha kendi karanlığına imza attı. O an, kalabalığın içinden geçti. İnsanlar ona bakmadan yürüdü. Kadınlar yanından geçti, çocuklar güldü, arabalar korna çaldı. Ama kimse durmadı. Kimse fark etmedi. Dünyanın en kalabalık yerinde, Barış hiç olmadığı kadar yalnızdı.

Bir köprünün altına sığındı. Üzerine çektiği mont suyu geçirmiyordu artık, sanki kalbini de ısıtmıyordu. Dizlerini göğsüne çekti, başını duvara yasladı. Gözleri yarı kapalı, dudakları kurumuştu. Kendine fısıldadı: "Bir kişi bile yok mu? Bir kişi..."

Ama cevap yoktu. Sadece rüzgârın soğuk ıslığı, uzaklardan gelen siren sesi, su damlalarının duvarlarda yankılanışı... Gözlerini kapattı. Zihninde bir sahne belirdi: Üniversitenin ilk günü, o kalabalık, o kahkahalar, o "Hadi bir kereden bir şey olmaz" sesi... Ve o günden bugüne kadar geçen her saniye, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Bir damla yaş, yanaklarından süzüldü. O yaş, yılların birikmiş pişmanlığıydı. Ama bu kez ağlayacak gücü bile kalmamıştı.

Barış sessizce, şehrin gürültüsü içinde kayboldu. Yalnız, ıslak, görünmez bir siluet gibi... Bir zamanlar umut dolu bir gençti, şimdi

kendi gölgesinden bile korkuyordu. Ve o gece, şehrin ışıkları altında kaybolan sadece bir genç değil, bir hayatın en parlak çağıydı.

KENAN'IN İLK HEYECANI

Kenan, delikanlılık çağının toyluğuyla ilk kez bir kahvehaneye girdiğinde içerideki atmosfer onu hemen içine çekmişti. Sigara dumanı tavanda ağır bir sis gibi asılıydı. Bardak sesleri, iskambil kâğıtlarının şakırtısı, tombala taşlarının tıkırtısı... Sanki hepsi tek bir ritimle kalbini çağırıyordu.

Masaların çevresinde toplanmış adamlar yüksek sesle konuşuyor, kimisi kazandıkça kahkahalar atıyor, kimisi sessizce zarlarını sıvazlıyordu. O an, Kenan için dış dünya silindi. Bu ses, bu kalabalık, bu heyecan... Sanki hayatın ritmi oradaydı. Arkadaşları onu yanlarına çağırdı:

— "Gel Kenan, sadece bir el oyna, şansını dene!"

Kenan önce çekingen bir gülümseme ile baktı. Elinde sadece okul harçlığından arta kalan birkaç banknot vardı. Masaya oturdu, kartları karıştırırken kalbi hızla çarpmaya başladı. İlk el... Şansı yaver gitti. Kazandı. Masadakiler alkışladı, kahkahalar yükseldi:

— "Helal be Kenan! Senin bahtın açık!"

Kenan'ın yüzüne sıcak bir dalga yürüdü. Kulakları zonkluyordu.

Birden kalbinin derininde garip bir his belirdi: kendini değerli hissetmişti. Sanki o zamana kadar kimsenin fark etmediği biri, bir anda sahnenin ortasında alkışlanıyordu. Bir el, bir oyun, bir zafer... Ve artık geri dönüşü olmayan bir yolun ilk adımıydı.

Yıllar geçti. Kenan artık genç bir çocuk değil, kendi işini kurmuş bir esnaftı.

Dükkânında işleri yolunda gidiyor, kazancı yerinde oluyordu Müşteriler onu sever, "Kenan abi" derdi. Ama o gülümsemelerin ardında her akşam aynı gizli plan yatardı.

Dükkânı kapatır kapatmaz kahvehanenin yolunu tutardı. Kazandığı günlerde gururlanır, kaybettiğinde "Bir el daha" derdi. Kazandığında içindeki ses fısıldardı: "İşte, hâlâ şanslısın." Kaybettiğinde ise başka bir ses cevap verirdi: "Bir el daha, bu kez döner."

Bu döngü, zamanla nefes almak kadar doğal hâle geldi. Sabah dükkânda müşterileriyle ilgilenirken aklı hâlâ bir önceki gecenin ellerindeydi.

Bir gün oğlunun doğum gününü unuttuğunu fark ettiğinde bile, zihninde sadece kartların sesi yankılanıyordu. Kâğıtların sesi, artık kalp atışının yerini almıştı. O gece kahvehanedeki hava daha yoğundu. Köşedeki televizyon sessizdi, herkes tek bir masaya kilitlenmişti. Kenan'ın alnında ter damlaları, parmakları titriyordu. Masadakilerin bakışları sertti. Birinin sesi yükseldi:

— "Hadi Kenan, ya tam girersin ya hiç girmezsin!"

Kenan cebinden araba anahtarını çıkardı. Parmakları arasında metalin soğukluğu dolaşırken içinden bir ses bağırıyordu: "Yapma!" Ama o sesi bastırdı. "Bu kez kazanırsam her şey düzelir" diye fısıldadı. Kartlar dağıtıldı. Zaman yavaşladı. Kâğıtlar ellerden ellere geçti. Kenan son kartını açtığında göz bebekleri büyüdü. Kaybetmişti. Masadakiler başlarını salladı, biri alayla güldü:

— "Adam iflah olmaz, yine kaybetti."

Kenan'ın içi bomboştu. Ne öfke, ne pişmanlık... Sadece koca bir sessizlik. O an, masanın üzerindeki o metal anahtar, onun hayatındaki tüm umutları temsil ediyordu.

Ve şimdi o da gitmişti.

Kenan, eşinden ayrıldıktan sonra anne babasının yanında yaşamaya başlamıştı.

Oğlu ise arada gelir, bazen birkaç gün onlarda kalırdı. O gece eve döndüğünde annesi kapıda bekliyordu. Kadıncağızın gözleri yorgun, yüzünde kederin çizgileri vardı.

— "Oğlum... bu gidişin sonu felaket" dedi titreyen bir sesle.

Kenan cevap veremedi. Ama ertesi gün güneş doğduğunda Kenan yine aynı masadaydı. Kahvehanenin kapısını itip içeri girdiğinde herkes dönüp baktı. Kimi şaşkın, kimi alaycı. O ise hiçbirini görmedi. Masaya oturdu, kartları eline aldı. Kendi kendine fısıldadı: "Son bir el... belki bu kez döner." Ama dönmedi. Kartlar yine ona sırtını döndü. Kumar masası bir kez daha kazandı. Kenan'ın gözleri donuktu, sanki ruhu çoktan o masada kalmıştı. O gece kahvehaneden çıkarken gökyüzü kararmış, yağmur başlamıştı. Adımlarını sürükleyerek yürüdü. Bir vitrin camında kendi yansımasını gördü: Yorgun, solgun, yaşından büyük görünen bir adam. Kendine baktı, fısıldadı: "Ben kim oldum?" Cevap yine gelmedi. Sadece cama vuran yağmur damlalarının sesi... Ve bir adamın, kendi gölgesinde kaybolan son umudu kaldı geriye.

SARMAŞIK

“Bir zamanlar sessizdiler. Şimdi hikâyeleri binlerce insana nefes oluyor.”

Bazı hikâyeler okunmaz, hissedilir.
Bazı kelimelerse sadece kâğıda değil, insanın kalbine kazınır.

Sarmaşık, düşmüş üç insanın yeniden tutunma hikâyesidir.
Murat, Barış ve Kenan...
Bir zamanlar kaybolmuş, yalnız ve çaresizdiler.
Ama birbirlerine tutunarak ayağa kalktılar.
Bir odada başlayan bu yolculuk, kısa sürede onlarca hayatı sardı, bir şehri yeşertti, sonra bir ülkeye kök saldı.

Bu roman; affetmenin, dayanışmanın ve insana yeniden inanmanın hikâyesidir.
Bağımlılığın karanlığından doğan bir ışığın, yavaşça ama inatla büyümesidir.
Ve o ışığın adı Sarmaşıktır.

Her dal, başka bir dala tutunarak yaşar.
Tıpkı insanların birbirine tutunarak iyileşmesi gibi.

Bu kitabı okurken belki kendi hikâyeni, belki bir sevdiğini göreceksin.
Belki de farkında olmadan birine umut olacaksın.
Çünkü her insanın içinde bir yerlerde, tutunmayı bekleyen bir sarmaşık vardır.

Tilki Kitap
tilkikitap.com
KDV muafiyeti uygulanmıştır.
ISBN: 978-625-5779-31-1
9 786255 779311